

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **Ing. J. S.**, bývajúceho v K., zastúpeného JUDr. M. K., advokátkou v K., proti žalovaným **1/ Ministerstvo hospodárstva a výstavby Slovenskej republiky**, so sídlom v Bratislave, Mierova 19, **2/ V. K., š.p. v likvidácii**, so sídlom v S., IČO: X., žalovaný **2/** zastúpený JUDr. M. S., advokátom Advokátskej kancelárie S. & S., so sídlom v K., **o určenie, že odvolanie z funkcie likvidátora je neplatné, o určenie, že pracovný pomer trvá a iné**, vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 10 C 447/2004, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 29. septembra 2009, sp. zn. 3 Co 102/2009, 3 Co 324/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobcu **o d m i e t a .**

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému **2/** náhradu trov dovolacieho konania v sume 70,60 € k rukám JUDr. M. S., advokáta Advokátskej kancelárie S. & S., so sídlom v K., do 3 dní.

Žalovanému **1/** náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice II rozsudkom z 24. októbra 2008, č.k. 10 C 447/2004-449 konanie v časti o určenie, že rozhodnutie žalovaného **1/ M.** zo dňa 27. septembra 2004 je neplatné a nepreskúmateľné a v časti o určenie, že odvolanie žalobcu z funkcie likvidátora **D., š.p. v likvidácii**, realizované listom štatutára žalovaného **1/ M.** zo dňa 11. októbra 2004 je neplatné, zastavil. Žalobu v časti o určenie, že pracovný pomer žalobcu u žalovaného **2/**, založený pracovnou zmluvou zo dňa 28. decembra 1995 v znení zmien pracovných podmienok, naďalej trvá za obdobie od 28. decembra 1995 do 6. februára 2005 zamietol a konanie v časti o určenie, že pracovný pomer žalobcu u žalovaného **2/** založený pracovnou

zmluvou zo dňa 28. decembra 1995 v znení zmien pracovných podmienok naďalej trvá za obdobie od 7. februára 2005 do budúca, zastavil. Žalobu proti žalovanému 2/ o zaplatenie náhrady výkonnostnej odmeny likvidátora vo výške 718 883,-- Sk s X. % ročným úrokom z omeškania od 4. februára 2005 do zaplatenia vylúčil na samostatné konanie. Zároveň vyslovil, že o trovách konania medzi žalobcom a žalovaným 1/ bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku a o trovách konania medzi žalobcom a žalovaným 2/ bude rozhodnuté v konečnom rozhodnutí.

Okresný súd Košice II uznesením z 21. januára 2009, č.k. 10 C 447/2004-509 návrhu žalobcu na vydanie opravného uznesenia nevyhovel, nakoľko pri písomnom vyhotovení rozsudku nedošlo k zrejmej nesprávnosti, ktorej opravy sa žalobca svojím návrhom domáhal.

Krajský súd v Košiciach, konajúci o odvolaniach žalobcu, rozsudkom z 29. septembra 2009, sp. zn. 3 Co 102/2009, 3 Co 324/2009 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti vo výroku o zamietnutí žaloby, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že pracovný pomer žalobcu u žalovaného 2/ založený pracovnou zmluvou zo dňa 28. decembra 1995 v znení zmien pracovných podmienok naďalej trvá za obdobie od 28. decembra 1995 do 6. februára 2005 a vo výroku o zastavení konania v časti žaloby o určenie, že pracovný pomer žalobcu u žalovaného 2/ založený pracovnou zmluvou zo dňa 28. decembra 1995 v znení zmien pracovných podmienok naďalej trvá za obdobie od 7. februára 2005 do budúca, ako vecne správny v zmysle § 219 O.s.p. potvrdil, keď dospel k záveru, že prvostupňový súd správne zistil skutkový stav a správne vo veci rozhodol. Odvolanie žalobcu proti výrokom rozsudku, ktorými súd prvého stupňa nárok žalobcu proti žalovanému 2/ o zaplatenie výkonnostných odmien likvidátora vo výške 718 883,-- Sk s X. % ročným úrokom vylúčil na samostatné konanie, ako aj proti výrokom, ktorými rozhodnutie o trovách konania medzi žalobcom a žalovanými 1/, 2/ ponechal na konečné rozhodnutie, odmietol z dôvodu, že proti predmetným výrokom rozhodnutia odvolanie nie je prípustné. Zároveň potvrdil uznesenie zo dňa 21. januára 2009, č.k. 10 C 447/2004-509, keď toto považoval za vecne správne.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca, ktorý navrhol rozsudok odvolacieho súdu vo všetkých výrokoch zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Zároveň navrhol odložiť vykonateľnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia. Prípustnosť dovolania odôvodnil ustanovením § 237 písm. f/ O.s.p., tvrdiac, že postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Za takú vadu označil skutočnosť, že

prvostupňový súd nerozhodoval v konaní o žalobe v takom znení, ako to bolo pripustené uznesením zo dňa 23. februára 2006 a s tými účastníkmi, ktorí boli presne označení v tomto uznesení. Tým podľa názoru žalobcu došlo zároveň k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky ako aj práva na prístup k spravodlivosti podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy. Namietal, že o jeho odvolaní proti rozsudku ako aj uzneseniu prvostupňového súdu rozhodoval senát Krajského súdu v Košiciach, ktorý, až na jedného člena, bol totožný so senátom, ktorý rozhodoval vo veci sp. zn. 3 Co 25/2006 o jeho odvolaní proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 4 C 33/2005, ktorým zamietol jeho návrh na vyslovenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru. Taktiež namietal nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu. V dôvodoch dovolania podrobne rozoberal skutkový a právny stav veci, tak ako ho uvádzal v konaní pred súdmi.

Žalovaný 1/ navrhol dovolanie žalobcu zamietnuť, nakoľko nedošlo k takej vade konania, ktorá by mohla mať za následok zrušenie napadnutého rozsudku.

Žalovaný 2/ navrhol dovolanie žalobcu pre neprípustnosť odmietnuť a zaviazat' ho k náhrade trov dovolacieho konania vo výške 147,84 eur.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

K časti dovolania, ktorou žalobca napadol potvrdzujúci výrok rozsudku odvolacieho súdu, dovolací súd uvádza, že podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3

O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

V danej veci rozsudok odvolacieho súdu v dovolaní napadnutej časti nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 a 3 O.s.p., pretože nejde o zmeňujúci, ale potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že je dovolanie proti nemu prípustné. Dovolanie nie je prípustné ani podľa ustanovenia § 238 ods. 2 O.s.p. z dôvodu, že dovolací súd vo veci doposiaľ nerozhodoval.

Pokiaľ ide o časť dovolania, ktorou žalobca napadol výrok rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd odvolanie žalobcu odmietol, jeho prípustnosť treba posudzovať podľa § 239 O.s.p., a nie podľa § 238 O.s.p. Ide totiž o rozhodnutie, ktoré má povahu uznesenia v zmysle § 167 ods. 1 veta druhá O.s.p. Pokiaľ dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu, je tento opravný prostriedok prípustný, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Nakoľko rozhodnutie odvolacieho súdu v dovolaní napadnutej časti, ktorou odvolací súd odvolanie žalobcu odmietol, nevykazuje niektorý zo znakov uvedených uznesení, je zrejmé, že ide o prípad, v ktorom Občiansky súdny poriadok dovolanie podľa § 239 nepripúšťa.

Pokiaľ ide o časť dovolania, ktorou žalobca napadol výrok rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa, dovolací súd jeho prípustnosť posudzoval tiež podľa ustanovení, ktoré vymedzujú, kedy je prípustné dovolanie proti uzneseniu. Ani táto dovolaní napadnutá časť rozhodnutia odvolacieho súdu nevykazuje

niektorý zo znakov uznesení uvedených v § 239, teda ani v tomto prípade Občiansky súdny poriadok dovolanie nepripúšťa.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 a § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení dovolací súd nezistil.

So zreteľom na žalobcom tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanvej veci mu súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že odvolací súd pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupoval v súlade s právnymi predpismi a žalobcovi neznemožnil uplatniť procesné práva priznané mu právnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov.

Dovolateľ v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. namieta porušenie jeho práva na spravodlivý súdny proces.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Odňatie možnosti konať pred súdom a porušenie práva na spravodlivý proces dovolateľ vyvodzuje z toho, že prvostupňový súd nerozhodoval v konaní o žalobe v takom znení, ako to bolo pripustené uznesením zo dňa 23. februára 2006 a s tými účastníkmi, ktorí boli presne označení v tomto uznesení.

Dovolací súd po preštudovaní spisu dospel k záveru, že táto námietka žalobcu nie je dôvodná. Rozsudok prvostupňového súdu totiž vychádza z okruhu účastníkov a z petitu žaloby ustáleného uznesením zo dňa 23. februára 2006, č.k. 10 C 447/2004-120, ktorým súd pripustil zmenu žaloby i označenia účastníkov. Dovolací súd poukazuje tiež na skutočnosť, že z návrhu žalobcu na pripustenie zmeny žaloby (č.l. 114 spisu), ktorému súd predmetným uznesením vyhovel a zmenu žaloby pripustil, vyplýva, že žalobca sa zaplataenia výkonnostných odmien likvidátora vo výške 718 883,-- Sk s 13 % ročným úrokom z omeškania od 4. februára 2005 do zaplataenia, domáhal len voči žalovanému 2/ a nie aj voči žalovanému 1/, ako to namietal v dovolaní. Keďže súd prvého stupňa rozhodoval presne podľa žaloby žalobcu, nedošlo k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

So zreteľom na obsah dovolania, v ktorom žalobca namietal, že o jeho odvolaní v danej veci rozhodoval senát Krajského súdu v Košiciach, ktorý, až na jedného člena, bol totožný so senátom, ktorý rozhodoval vo veci sp. zn. 3 Co 25/2006 o jeho odvolaní proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 4 C 33/2005, ktorým zamietol jeho návrh na vyslovenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, dovolací súd ďalej skúmal, či konanie nie je postihnuté vadou uvedenou v § 237 písm. g/ O.s.p.

Podľa ustanovenia § 237 písm. g/ O.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Dôvodom pre vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania veci v zmysle ustanovenia § 14 ods. 1 O.s.p. je vzťah vlastného záujmu sudcu na prejednávanú vec, alebo jeho osobný vzťah k účastníkom konania, prípadne k ich zástupcom, ktorý by mohol ovplyvniť jeho objektívny pohľad na vec, a preto vyvoláva pochybnosti o jeho nezaujatosti.

Dovolací súd dospel k záveru, že v preskúmvanej veci nie sú dané dôvody prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. g/ O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu spisu nezistil žiadne okolnosti právne relevantné z hľadiska ustanovenia § 14 ods. 1 O.s.p., teda okolnosti, ktoré by boli objektívne schopné spochybniť nestrannosť a nezaújatosť vec prejednávajúcich sudcov. Pokiaľ dovolateľ argumentoval tým, že o jeho odvolaní v danej veci rozhodoval senát Krajského súdu v Košiciach, ktorý, až na jedného člena, bol totožný so senátom, ktorý rozhodoval vo veci sp. zn. 3 Co 25/2006 o jeho odvolaní proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 4 C 33/2005, ktorým zamietol jeho návrh na vyslovenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, dovolací súd uvádza, že táto okolnosť nemôže zakladať vylúčenie týchto sudcov. Základom pre vylúčenie sudcu totiž môžu byť len objektívne existujúce, zákonom predpokladané skutočnosti a nie iba to, že postup súdu alebo jeho rozhodnutie sa nezhoduje so subjektívnymi predstavami a názormi účastníka konania na vecnú správnosť, zákonnosť alebo spravodlivosť súdnych rozhodnutí. Navyše samotní sudcovia (členovia senátu 3 Co) - JUDr. M. S., JUDr. E. F. a JUDr. L. D., ktorých zaujatosť žalobca v dovolaní namietal, vo svojich vyjadreniach k námietke zaujatosti uviedli, že v danej veci k účastníkom a k ich právnym zástupcom nemajú taký vzťah, ktorý by bol spôsobilý vyvolať pochybnosť o ich nezaújatosti. Možno preto uzavrieť, že v prejednávanej veci nerozhodli vylúčenie sudcovia, a preto nedošlo k namietanej procesnej vade podľa § 237 písm. g/ O.s.p.

Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že nie je dôvodná ani námietka dovolateľa týkajúca sa nepreskúmateľnosti, resp. nedostatočnej odôvodnenosti písomného vyhotovenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry EŠLP. Judikatúra tohto súdu teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide

o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že v odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutých častiach potvrdil, resp. odvolanie odmietol, ako aj dôvody, pre ktoré potvrdil uznesenie prvostupňového súdu o nevyhovení návrhu na vydanie opravného uznesenia. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 a § 239 O.s.p., a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Zákomom č. 37/2010 Z.z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov bolo Ministerstvo výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky zrušené (§ 10) a jeho pôsobnosť prešla na a/ Ministerstvo hospodárstva a výstavby Slovenskej republiky v oblasti stavebnej výroby a stavebných výrobkov, v oblasti

tvorby a uskutočňovania bytovej politiky a v oblasti poskytovania štátnej prémie k stavebnému sporeniu, b/ Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky v oblasti verejných prác, v oblasti stavebného poriadku a územného plánovania okrem ekologických aspektov, c/ Ministerstvo pôdohospodárstva, životného prostredia a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky v oblasti regionálneho rozvoja okrem koordinácie využívania finančných prostriedkov z fondov Európskej únie, d/ Úrad vlády Slovenskej republiky v oblasti koordinácie využívania finančných prostriedkov z fondov Európskej únie (§ 40d ods. 1). Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky konal s právnym nástupcom žalovaného 1/.

V dovolacom konaní úspešným žalovaným 1/, 2/ vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd priznal žalovanému 2/ náhradu, ktorá spočíva v odmene advokáta za jeden úkon právnej služby, ktorý poskytol žalovanému 2/ vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu zo 17. decembra 2009 (§ 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Sadzbu tarifnej odmeny určil podľa § 11 ods. 1 písm. a/ tejto vyhlášky vo výške 53,49 €, čo pri pripočítaní DPH (10,16 €) a náhrady výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu (6,95 €) predstavuje spolu 70,60 €. Žalovanému 1/ trovy dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že nepodal návrh na ich priznanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 15. júla 2010

JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Adriána Borovská